

La resposta no es pot fer esperar, Barça!

written by Llorenç Prats | 15 de març de 2023

Davant d'un atac, ni que sigui a l'honor, cal respondre, educadament i sense tribulació. Cada minut que passa sense fer-ho és terreny perdut que costarà molt de recuperar. Els atacs espanyols, de la seva federació i també del seu govern, al Barça en són un exemple. Atacar la reputació esportiva del Barça escampant una sospita sobre una influència del club sobre l'actuació arbitral és un gest infantil i que no s'aguanta per enlloc. Tanmateix, des d'una visió espanyola, no es té cap pudor en carregar-se de suposades raons per denunciar-ho, quan a la pràctica era el club català el que es veia obligat, segurament, a assumir semblant comportament respecte a les elits arbitrals espanyoles (peticions d'assessorament, en diuen).

Allò de "primer disparar i després preguntar" té una aplicació també en l'ordre pretesament democràtic espanyol. Es va veure en el cas de l'anterior president del Barça, Sandro Rosell, que es va passar dos anys en presó preventiva per raons encara poc aclarides, però totalment normals des de lògica repressiva als qui malden per la seva llibertat personal, la qual no és més que la del poble de Catalunya per qualsevulla català.

També va passar, de forma similar, amb els docents del Palau de Sant Andreu de la Barca, pels quals una discutible valoració pedagògica es va convertir en un malson judicial sense cap base. De fet, com han explicat, es reproduïa la inversió del paper de la víctima, la qual passa a ser directament acusada en comptes de degudament protegida. Els alumnes implicats van saber respondre bé als debats naturals que es van generar després de la violència policial espanyola desproporcionada i gratuïta que es va escometre en aquell municipi. I això no havia de passar d'aquí si no es repetís el

mateix patró que ara es dona en el cas Barça: l'atacant culpable esdevé víctima amb el silenci de l'assetjat de forma permanent.

En la teoria criminal està ben referenciat aquest comportament. Les ànsies del culpable –en aquest cas, presumptament– d'aprovació per part dels altres, una determinada agrupació de persones vinculades indirectament al Consejo Superior de Deportes espanyol, els ha fet buscar en la justícia espanyola aquesta referència. Davant d'això, un club d'arrel catalana, àdhuc independentista, com el Barça, passaria de ser l'extorsionat a ser el culpable necessari. I abans no sigui més gran l'error de papers cal sortir a la palestra pública per denunciar-ho clarament.

No és suficient intentar sortir del pas dient des d'un micro que "el Barça és innocent", com ha fet fins ara la presidència blaugrana. Cal buscar complicitats entre els culers i més enllà per parar el cop i respondre contra l'abusiva intromissió, històrica i actual, en els afers esportius de les autoritats espanyoles o en la resta de temes. I si cal destapar el llistat de regressions que s'han produït i es produeixen al voltant d'una entitat que és "més que un club" perquè al darrere hi ha la catalanitat independentista per antonomàsia.

Cal tenir presents dues dades: el ministre espanyol d'esports és Iceta i no se li escapa res atesa la seva audàcia per mantenir-se en la política activa contra tot pronòstic; i també que el club català ha decidit atorgar les importants obres de remodelació de l'estadi a un grup empresarial que no són "dels de sempre". Caldrà lligar-ho.